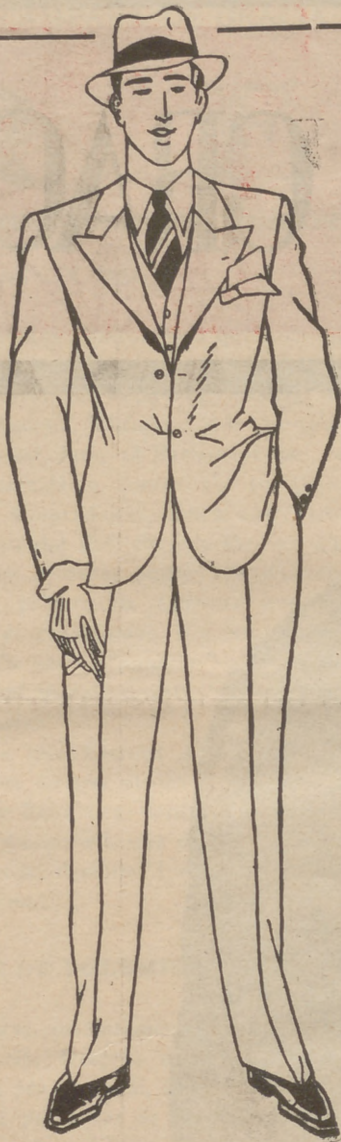

LA CAMPANA DE GRÀCIA

**ANTONI
XIRAU**

(Dibuix
de
REBULL)

La casa **BASTIDA** s'ha engrandit

Passeig de Gràcia, 18 :: Telèfon 15247 :: BARCELONA

GRAN BASAR DE SASTRERIA Sistema Nordamericà

El secret del nostre èxit és degut a tres raons: 1. La fórmula d'un nou estil aplicat a l'art del vestit. - 2. Tenir sempre disponible el vostre vestit, tant gran com petit, amb gustos seriosos i en gran fantasia. - 3. L'organització de la fabricació i venda directa al comprador i escrupolosament amb un petit benefici.

Som els que va implantar i facilitar el vestit amb la major elegància i la més incompetent baratura, evitant acudir als sastres de mida que, amb els seus preus elevats, era impossible seguir els corrents de la moda. Oferim en la nostra SECCIO DE SASTRERIA la següent norma de preus:

Vestits confeccionats, tipus reclam.	des de 10 pessetes fins a 30 pessetes
Vestits confeccionats, qualitat superior	des de 40 pessetes fins a 75 pessetes
Vestits a mida, en qualitats econòmiques	des de 30 pessetes fins a 60 pessetes
Vestits a mida, gèneres de gran fantasia	des de 50 pessetes fins a 100 pessetes
Pantalons econòmics	des de 5 pessetes
Pantalons fantasia	des de 8 pessetes

Els nostres avantatges amb preu de liquidació els veureu demostrats amb els nombrosos maniqués que als nostres aparadors exhibim, amb models d'estil i gust modern. Això fa que ens engrandim i que la nostra venda vagi sempre en augment.

L'amplitud de les nostres existències arriba fins a les qualitats més selectes i luxoses, sempre amb una gran dif. rència de preus més barats.

En casos de necessitat, tenim muntada una SECCIO DE CONFECCIO A MIDA, que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores.

SECCIO DE CAMISERIA

Camises blanques	des de 3,95 pessetes	Camises popelin.	des de 6,95 pessetes
Camises percala.	des de 4,95 pessetes	Calçotets	des de 1,95 pessetes

Preus que regeixen a altres Seccions de la Casa

Impermeables	des de 20 pessetes.	Cinturons	des de 0,95 pessetes
Pantaló blanc	des de 7,75 pessetes.	Lligacames.	des de 0,50 pessetes
Pluma	des de 15 pessetes.	Mocadors butxaca.	des de 0,50 pessetes
Americanes esport	des de 15 pessetes.	Mitjons fantasia.	des de 0,50 pessetes
Guardapols	des de 5,95 pessetes.	Tirants	des de 0,95 pessetes
Gorres	des de 0,50 pessetes.	Païames	des de 3 pessetes

Obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi Popular, de la Caixa de Pensions per a la Vellesa Estalvi, i altres diversos presents, segons l'import de les compres.

NOTA.—Els que de fora Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa, poden escriure, i adjuntant 0,25 pessetes, en segells, rebre nostres, figurins i un sistema especial per a prendre's les mides, amb les instruccions necessàries, per tal de rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

PERE BADOSA

ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
(excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

LA CUINA A GAS INDISPENSABLE A TOTA CASA MODERNA

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Àngel, 20

LA CAMPANA DE GRACIA

PERIÒDIC NACIONALISTA D'ESQUERRA

EDITORIAL

LA GUERRA PER L'ESTATUT

La batalla per l'Estatut continua més aferrissada que mai. Ara, en aquests moments, l'article de l'ensenyament, com també el de la justícia, és un neguit, i cal entretenir la votació per a cercar fórmules satisfactòries.

La dificultat no es troba solament en els adversaris de Catalunya i de la República.

El partit radical en pes, a excepció d'un parell de catalans, a desgrat de les seves promeses, a desgrat d'haver col·laborat en l'Estatut un representant seu, i a desgrat de tenir delegació en el Govern de la Generalitat, vota i s'enfronta contra nosaltres, com en els temps que en Lerroux passejava la cinta monàrquica al capell i que els "jóvenes bárbaros" desfeien a garrotades i trets les sardanes i mitins catalanistes.

Però encara llurs atacs s'expliquen per causes alienes a les nostres llibertats. Allò que combaten els uns, és la República; els altres, el Govern. El que és menys explicable i excusable és la actitud de la majoria governamental.

D'ella surten els trets més colpadors, sino els més estridents, contra la llibertat de Catalunya. Manfleja i es debat perque es retalli i es deixi a la mínima expressió. Quan es projecta una fórmula més o menys hàbil, que pot acontentar-nos, es revolta i s'acara amb els capitosts, per a palesar la seva disconformitat. I és a còpia d'insistència que la disciplina els uneix; però alguns no amaguen el mal humor, o procuren escapolar-se de la votació.

Pels parlamentaris catalans, això no és viure. A cada moment una traveta fa perillar l'obra de setmanes; el que estava arranjat el matí, a la tarda és capgirat; allò que semblava més segur i indiscutible, ho destorba una esmena de darrera hora.

No és possible continuar així. Els caps no s'atreveixen ara a comprometre's perque no saben com respondran les cues. No es segueix un camí fressat, perque no hi ha orientació ni guia. Azaña fa un discurs admirable quant a doctrina, però escursa i regateja la voluntat del poble de Catalunya votada en l'Estatut. En el seu discurs hi ha una marcada manca de lògica entre el pensament i les conseqüències. Però les bones paraules emocionen els catalans, i fins algú plora. La majoria aplau-deix i el felicita efusivament i de ple s'hi adhereix. El president del Govern té un èxit parlamentari clar i franc.

Poques setmanes després, la mateixa majoria li esmena la plana i presenta proposicions per sota el que va prometre. El que nosaltres consideràvem poc, ho creuen excessiu; a la nostra conformació anterior, per a no trencar la concòrdia, volen afegir-hi nous sacrificis. Cada diputat governamental vol ésser intèrpret i justipreudador del nostre dret i de la nostra capacitat. Pensin tots, però, que el pensament de Catalunya està expressat exactament, i que té ferma la decissió. Pot arribar el dia que a Catalunya no li interessi gens l'Estatut que voten les Corts. Mort vindrà a nosaltres; i a Catalunya, els morts els enterrèm... Però pensin, també, que la República passarà pels perills, no d'una restauració, que Catalunya no serà mai monàrquica, sinó d'una superació en excès sobtada i violenta.

P O L I T I C A

La revolució i l'Estat

Quin desori plana damunt aquestes Corts! Tanmateix envelleixen massa depressa. Un corc les rosega i les malmet, i avui (per què no dir-ho?), en semblen amos i senyors la gent de dreta...

Un bon home vingut del carrer, portant-ne tots els neguits i tots els fervors—aquell esperit ingenu i amic de la justícia, que reivindicava en Puig i Ferrer—es troba decebut i desorientat al mig del Parlament. Un mal aire asseca poc a poc la frescor que portava. Els dalits anteriors al 14 d'Abriil s'esvaeixen en uns, i en altres s'encarcaren, i són molts qui els neguen i molts els que en malparlen. Quin malastre ha aplanat aquella juventut impetuosa de les hores primeres? Un posat de senectud arruga bona part d'ells. De tant en tant una veu conscienciosa, Azaña, Valera, els desvetlla i reviscola un xic; però prest, l'endemà mateix, s'entumeixen i decauen.

Han oblidat el carrer. En entrar a aquella casa, veus estranyes i enemigues dels seus compromisos els han ullprès. Portaven la comanda d'arranjar tot el que la Monarquia havia deslloriat i, a més, donar als homes i als pobles de la vella Espanya els beneficis que gaudeixen altres homes i altres pobles més ben cronometrats. Si entrava amb ells la polseguera dels camps, camins i ciutats, també irrompia el sol, i l'aire frescal, i l'olor de terra humida. Era l'embranchida biològica de tot un poble qui els enfebrava; i les paraules malèfiques que en els primers moments semblaven escadusseres i sense ressò, per fi els han encisat.

L'Estat, la sobirania de l'Estat, la potència de l'Estat, el seu predomini, tot això repetit un dia i altre, els han fet oblidar els homes i collectivitats que s'esgargamellaven, fent avinent llurs dolors i angoixes, i la fe en uns ideals i una redempció.

I ara resulta que els homes dolorits i angoixosos, que creien resoldre d'un cop els seus pesars, no poden assolir-ho perquè l'Estat és llur enemic. Reclama unes prerrogatives, i el dret, i la justícia, i la llibertat, i tota cosa alta i noble tenen d'abatre's davant aquestes prerrogatives.

I què és l'Estat? De bell antuvi se'ns presenta amb aire de suficiència; regira textos i tractats voluminosos, infla paragrafs amb dialèctica tèrbola. Ben aviat, però, veieu les males intencions que porta dins. El maurrassisme i el feixisme treuen el nas, i comprovem que, comptat i debatut, no es altra cosa que la Dictadura i l'absolutisme, defensat per un becarí, bon estudiant i poc intel·ligent.

Tota la seva labor es oposa-se a la voluntat popular i molt més en aquestes hores tan vives. El seu concepte estatal es trobava com el peix a l'aigua sota el Borbó, i vol perpetuar ara la seva obra, i li

prepara el retorn també. Per això afilera les seves hosts. No les esculleix del poble espanyol, no les cerca entre l'obrer ni el pagès, ni en l'home de carreça lliure, ni en el marxant, ni en l'industrial. Aquests són els vasalls, els dominants. La seva gent són els buròcrates. L'Estat, aquest Estat que avui s'aixeca irat i punidor contra la reforma agrària i l'Estatut, és la burocràcia.

Però la vella burocràcia. Ni tan solament, sota la República, ha volgut canviar de terràn ni de lèxic. Es la mateixa que durant la Monarquia entrebancava els bons propòsits i la reforma eficaç anhelada pel poble; la que en el millor dels casos, en l'actuació més austera, vivia una existència irreal, damunt el paper, falsificada per un enterboliment cerebral i una inèrcia ignorant.

Ara, enfront de Catalunya, fa prevaldre les més baixes pretensions, les més irracionals concupiscències: el reglament, l'escalafó, el drets passius. I resulta que perquè un jutge de Ciudad Real, o de Xerez, o de Badajoz, no perdi drets, diuen que adquirits, se'ns nega la justícia. I si és un

mestre, se'ns nega l'ensenyament primari. I si és un catedràtic, l'Institut i la Universitat. I si és un policia, l'Ordre Públic. I perquè els metges municipals pretenen que l'Estat els faci funcionaris seus, la Sanitat.

Tota aquesta gent, l'eixam de servidors que es volen fer servir, remoreja entorn dels Diputats i del partits. Influint relacions d'amistat o professionals, donen entenent a qui es creia revolucionari i amic del poble que l'Estat perilla, i que ells són l'Estat.

La seva resistència vol matar la Revolució i la República. Són destres en avitaminar i perdre institucions i bones lleis.

Ara volen enfonsar el sentit democràtic i justicier de la República.

I caldrà que els que restem fidels a la voluntat popular, recordem que la República i la Revolució no volen conservar l'estructuració podrida i podridora de la Monarquia. Ni tampoc que una ficció deturi la voluntat del poble. Precisament per a enderrocar tot això que representa aquest Estat, s'ha revoltat el poble durant tants anys. Sí intenten deturar la Revolució, la continuarem de la manera que calgui.

J. AGUADER i MIRÓ

Crítica del Parlament

Avui la nostra crítica apunta més alt. Atacar un home, ridiculitzar una figura, en el moment present, tan greu, em sembla una acció pueril.

Tot el Parlament em venen ganes d'atacar, que és el mateix que atacar aquesta Segona República, tan feixuga, tan inconscient de la seva tasca a fer. I per què no hem de cridar als quatre vents les seves fallides? Per què hauriem d'ocultar les seves febleses, els seus desmaís?

Posat ací, dintre la Cambra, sovint tinc la sensació de moure'm en una atmosfera irreal, poblada de fantasmes. Aquests homes que discuteixen, peroren, criden, gesticulen, no em semblen la gent de carn i ossos del carrer. I els problemes que els agiten, tractats ací dins, tenen un descoloriment, una

vaporositat, una manca de vigoria i de precisió que fa que no semblin els mateixos problemes que agiten la gent del carrer.

Potser em serà difícil explicar-me, però ja intentaré fer-me entendre. El pitjor mal que trobo en aquesta Cambra, la única que fins ara he pogut conèixer, és d'haver creat un ambient de ficció. Es manca de coratgia per afrontar els problemes nacionals? Es inèrcia? Es manca de contacte entre els homes del Parlament i la resta dels espanyols? Es divorci entre l'actual política republicana i la realitat?

Sigui el que sigui, no és possible negar que les coses, els fets, els problemes són presentats a la Cambra en un estat de preparació, de dissecció podríem dir, que fa que no siguin els mateixos problemes vius, directes, contundents de la realitat. Em diu que això és la política. Jo us respondré que no hem avançat gran cosa si aquesta és la política de la Segona República.

Quan els fets, els problemes, les coses han passat i repassat pel sedaç de les comissions i han sofert consultes, examens, esmenes, etc., etc., i són presentats ací en forma de dictamen o de projecte de llei, us adoneu que han perdut el contorn, les arestes, el color, l'essència i la forma, tot allò que les feia coses vives i reals, i que han esdevingut una abstracció, un ésser de ficció. I sobre aquesta ficció comença a treballar el Parlament.

EXCURSIO MARITIMA

a

Sant Feliu de Guíxols
i S'Agaró (Costa Brava)

DIUMENGE 31 JULIOL

VIATGES BLAUS

Rambla dels Estudis, 12

Aleshores entren en joc una sèrie de forces contràries i l'interminable estira i aronsa dels partits i les oposicions. Bé; tot això és natural, és el joc polític i seríem ingenus d'estranyar-nos-en. No parlem del joc, sinó dels resultats. I els resultats fins ara obtinguts o a punt d'obtenir, ens diuen que hi ha alguna cosa que falla en aquest Parlament o en aquesta Segona República, damunt de la qual havíem aixecat tant esperances.

Falla la coratgia per afrontar els problemes, falla la decisió per a resoldre'ls. I aquests són com escamotejats, disminuïts.

Així tenim una República laica el laïcisme de la qual s'ha limitat a l'expulsió dels jesuïtes. Tenim una comissió de Responsabilitats que no acaba d'atrevir-se a trobar culpables. Tenim una Reforma Agrària que amb prou feines si ve a reformar res. I anem en camí de tenir una autonomia per a Catalunya a la qual li són negades les més imprescindibles i essencials atribucions autonòmiques.

De tot això tenim les fórmules, els mots. No en tenim ni en tindrem les realitats.

Ens movem en un ambient de fantasmès, no de coses reals ni d'éssers vius.

Aquesta tendència a desossar les coses, a desvirtuar-les, a convertir-les en ficció, aquest defugir la realitat per a refugiar-se en l'apariència, és la pitjor tendència que podia seguir la República. La Monarquia va morir d'aquest mal. Va crear una ficció amb apariències d'una força enorme. La resistència d'aquesta força ja la vàrem veure. Si la República seguís el mateix camí, la seva força seria igualment precària.

Una autonomia només de nom, una reforma agrària només aparent, no resolten res. Deixen en peu els mateixos problemes que no sapigué enfrontar la Monarquia.

Tot això us dona una sensació de inanitat, de treball perdut, de joc de fórmules i de paraules. Això pot satisfer a un partit, a un grup de diputats, al Govern, o al mateix Parlament si s'il·lusiona respecte la seva tasca, però això a la llarga haurà estat la feblesa de la República, i les febleses tant els homes com els règims polítics les paguen cares.

Jean PUIG i FERRETER

Reportatges al minut

AQUI SOM...

Aquí som. A l'ensenyament. Fa dues setmanes que les Corts Constituents han encallat en aquests baixos—previstos i senyalats a les cartes de navegar—de l'autonomia cultural de Catalunya.

En el final de setmana, Madrid ha seguit al detall els moviments dels parlamentaris catalans a Barcelona. La reunió a la Generalitat, ha adquirit tints de sensacional. El dilluns a la tarda, els passadissos del Congrés han estat un formiguer de comentaris i de discussió. Quina cosa més complicada és la política, vista des d'aquest Madrid dels Giménez—Caballero! A última hora, la nota Dolcet, ha estat el plat fort. La nota Dolcet, senyor! A mi—que de vegades tinc unes converses molt animades amb aquest bon senyor Dolcet—m'ha impressionat molt. L'he imaginat atravesant el Pati dels Tarongers, amb els seus ulls murrís i la filigrana químico—figaresca del seu bigotet, anant a prendre l'express a l'estació de França i venint a bandejar, en una taula de "Bavira", davant un bon puré de llegums. Un bon puré de llegums i la satisfacció de veure's tractat de "vivaz izquierdista" pel diari—"nada menos"—de don José Ortega Gasset. Si això no són motius de satisfacció, ni mai.

Aquí som... Com si fos ahir, com si això durés ja tota la vida, el primer diputat que ha pres la paraula, a la sessió del dimarts, impugnant una part del Dictamen, ha estat el senyor Royo Villanova. Ni una més ni una menys, ha dit exactament les mateixes bestieses dels anteriors discursos. Ja en sap de noves, però sembla ésser que les reserva per al miting de dimecres.

COSES A RECORDAR

Aquesta és important. La minoria radical, la minoria lerrouxista, "ha votat amb el senyor Royo Villanova". Quan el catedratic de Valladolid ha acabat la seva gesticulació de defensor del vot particular, s'ha aixecat aquesta mena de "cabecilla" venezo-là que és el senyor Guerra del Río i ha dit, en nom de la minoria, que com que ho veien tot molt fosc, els seus diputats votarien amb el senyor Royo Villanova. I, en efecte, els diputats del senyor Lerroux—que no es tro-

ba a la Cambra perquè de nit no pot sortir—han pronunciat un "sí" molt expressiu a l'hora de la votació nominal.

Ara bé: en honor a la veritat, cal dir que el senyor Guerra del Río ha tornat a assegurar molt seriosament davant de la Cambra que ells seguien essent autonomistes, de manera que sembla que per aquesta banda podem estar tranquils.

El vot particular en qüestió—que en definitiva ha estat rebutjat—és el següent:

"La Universidad de Barcelona seguirà dependiendo del Estado y tendrá la misma categoría que la Universidad de Madrid."

Una vegada més els monàrquics i els radicals han coincidit en votar a favor. Així sí, el senyor Guerra del Río ha fet constar solemnement que ells, el lerrouxistes, són autonomistes.

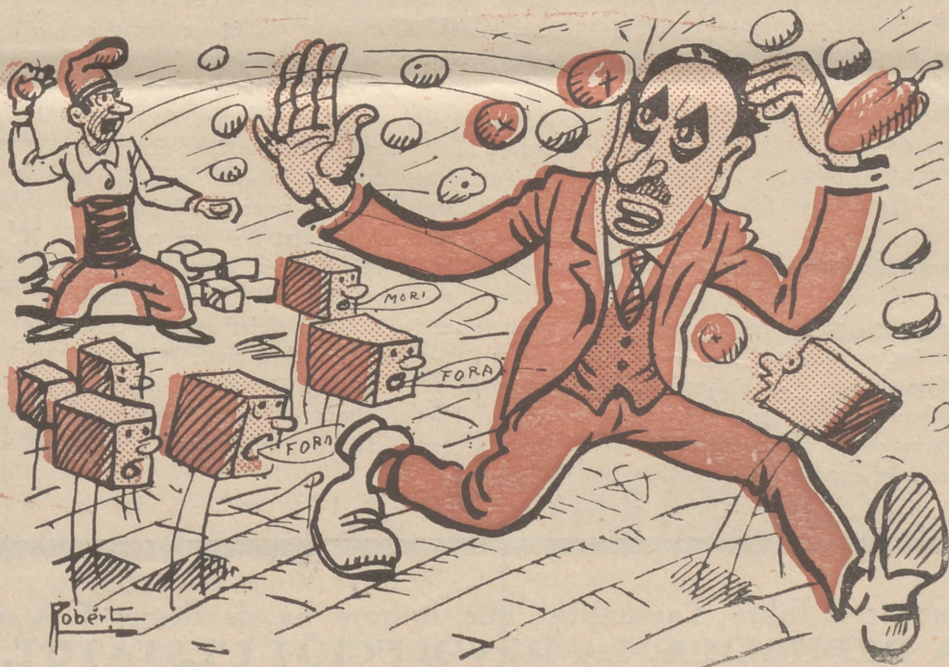
Josep Maria MASSIP

La sobirania

Hom ha discutit, en tots sentits, sobre el concepte de sobirania. En temps d'eleccions, els candidats no dubten a reconèixer que el poble és sobirà, que la voluntat del poble ha d'ésser respectada, etc., però en quant el candidat té l'acta a butxaca, com per obra d'encantament resulta que el sobirà és ell; el poble... ja ha fet prou votant-l.

I quan tres o quatre individus d'aquesta mentalitat es troben reunits en un lloc com el Congrés, la sobirania d'aquells quatre representants és indiscutible, intangible, invulnerable, i no sé quantes coses més.

En el Congrés espanyol, les coses han passat així mateix; hom reconeixia el dret a Catalunya d'eleva-se a Estat autònom i dictar-se les lleis adients al caràcter català; però quan Catalunya, per a foragitar el Borbó, declarà la República Catalana; quan tres mesos després es reunien els diputats de les Constituents per a donar a llum la

Mots del fill de Maura.—"Cuando yo vaya a Barcelona, ya verán la que armo."
El català.—Ja ho crec! Fins les pedres s'alçaran!

Constitució espanyola, aleshores hom demanava als catalans que ajudessin a consolidar la República, que no possessin dificultats, que cedissin una mica per a arribar a una harmonia completa amb la resta d'Ibèria.

I així que es veieren segurs en el Poder del Parlament, així que veieren que la República era tan moderada que permetia totes les campanyes en contra d'ella, aquelles quatre mentalitats insuperables, han acaparat tota la sobirania i voldrien resoldre el nostre plet nacional segons llur mentalitat, segons llurs conveniències. Hom ens parla de la "Soberanía del Estado", com qui parla de la deessa Shiva; hom vol estructurar un Estatut, amb la pretensió d'acomodar-lo a llur mentalitat assecada pel sol de Castella i d'acord amb llurs insignificants necessitats estepàries.

Malgrat els jocs de paraules, malgrat tota la mala fe i tota la barra dels diputats agrícoles radicals, la sobirania, mentre no hi hagi dictadura, rau en el poble. I les conve-

niències de Catalunya no les pot discutir un "paletó" de les Hurdes, encara que es digui Royo, Sánchez, Maura o Fanjul.

En acceptar l'obligació de presentar l'Estatut al Parlament, acceptàvem els catalans la discussió honesta i sincera i l'acoblament de l'Estatut a la Constitució; jamai, però, acceptàvem un Estatut a gust d'uns quants diputats que el mínim qualificatiu que mereixen és el d'"Ases".

Si per conveniències polítiques s'estructura un Estatut que impedeixi el desenvolupament normal de Catalunya, si des del Parlament hom pretèn governar dintre de Catalunya, el plet serà més viu que mai i no tardarem pas dos-cents anys per a demostrar als diputats de l'Estepa, que amb Estatut o sense Estatut, la voluntat de Catalunya és "sobirana" i que aquesta "sobirania" entenem fer-la servir per a desenvolupar la nostra terra i fer de Catalunya una democràcia progressista i lliure.

Enric J. FERRER

Del món

ANGLATERRA-IRLANDA

El duel Anglaterra-Irlanda continua. El refús, absolut, d'Irlanda, sota el guiatge del cabdill nacional De Valera, a pagar les quantitats que la pressió de l'ocupació militar anglesa l'obligà a acceptar com a indemnització, en 1923 i 1926, ha aixecat les naturals represàlies per banda de l'imperialisme anglès. Però mancada de la possibilitat de fer armes contra Irlanda, Anglaterra s'accontenta amb un altra mena de guerra—amb la guerra duanera—, carregant amb un dret del vint per cent sobre llur valor total, els principals productes d'exportació irlandesos.

Aquestes mesures constitueixen una ofensiva seriosa i un perill evident per a l'economia irlandesa; sobretot per a la ramaderia, qual principal i gairebé únic mercat són Anglaterra i Escòcia. Però totes les mesures duaneres, en encarir el preu dels productes, lesionen els interessos dels consumidors i ja, des d'ara, els obrers anglesos comencen a queixar-se de la repercussió que aquells augments tenen damunt les indústries derivades de l'aprofitament del bestiar irlandès.

Es interessant remarcar també la serenitat amb que Irlanda ha respost a la guerra de tarifes augmentant al seu torn les d'una sèrie de productes anglesos que no li són pas tan indispensables com el bestiar irlandès a Anglaterra. Finalment, cal senyalar com els nacionalistes irlandesos—tal el senador Ellin, gran exportador d'ous i produc-

tes lactis—donen la culpa de la ferida que aquesta guerra duanera pugui produir en l'economia irlandesa, al govern de Cosgrave, que no sabé posar a temps el comerç irlandès fora de l'encalç del caprici estranger.

Hom no pot assegurar que duri indefinidament aquesta guerra de tarifes. Tal vegada la repercussió que hem indicat damunt dels mateixos productors i consumidors anglesos obligui Anglaterra a cercar una fórmula d'arranjament. En tal cas, però, no flaquejarà, per aquesta banda, l'esperit nacional irlandès i la dislocació comercial no passarà d'ésser momentània, puix si uns mercats es tanquen, d'altres se'n obren.

LA MORT DE BATA

L'Ivar Kreuger Txec moria el 17 de juliol, víctima d'un accident—digueren—d'aviació. Set dies després ja no és tan clar si Thomas Bata va o no va provocar-lo, voluntàriament, aquest accident.

Els negocis de Thomas Bata anaven desinflant-se. De 26.000 el nombre dels seus obrers havia baixat a 16.000. I la matinada de l'accident, moments abans de pujar a l'aparell, una discussió reservada i bon xic violenta entre el potentat i el seu mecànic, cridà l'atenció dels que en aquell moment estaven al camp d'aviació. Després, amb prou feines l'avió havia pujat uns dos-cents metres, va picar, relliscà damunt l'ala dreta i s'abaté contra el sòl. El mecànic morí tot seguit. Thomas Bata — que s'"aguantava dret" al costat del pilot, trigà uns moments a morir...

Un altre capità d'indústria, doncs, que mor en circumstàncies ben misterioses i que com els altres, com Loewenstein, com Eastmann, com Kreuger, deixa els seus negocis ben compromesos. Però en el cas de Bata hi ha quelcom més; Bata tenia totes les aparences d'un home que es preocupava de la salut i del benestar dels seus obrers. La ciutat de Zlin, que ell havia creat i regia, semblava, vista pel damunt, un paradís. Bata es vanava d'ésser l'apòstol d'un nou evangeli que portaria el benestar al món, adaptant estrictament la producció a la capacitat adquisitiva de les multituds.

I heu-vos aquí com amb la mort de Bata ha pogut posar-se en clar tota la ficció i l'engany que el "paradís" de Zlin tancava, i hom ha vist ben nuament que el tal "paradís" no era més que un rusc on les abelles humanes eren explotades cent per cent, per a assegurar milions a Thomas Bata.

LA INCOGNITA ALEMANYA

Les eleccions de demà, diumenge, aclariran, tal volta, la situació política alemanya, car per ara és ben tèrbola. Les mesures dictatorials de Von Papen han estat rebudes amb una certa tranquil·litat pel poble alemany, però això no vol dir que ho hagin estat amb satisfacció, perquè la protesta declarada o latent ha estat general, àdhuc limitada al terreny verbal i sense haver arribat, de cap de les maneres, a la protesta jrada, sagnant, que tal volta cobejaven secretament Von Papen i Von Hindenburg, per a poder així extremar la repressió i accentuar la dictadura.

Von Papen sembla desorientat davant d'aquesta actitud severa del proletariat alemany i de tots els partidaris de la República i de la Constitució de Weimar.

En aquestes condicions, què reserva la jornada electoral de demà? Si el triomf és dels energúmens de Hitler i dels de Hugenberg, ja ho sabem: cop d'Estat, anul·lació de la Constitució, persecussió dels partits proletaris, tal vegada restauració monàrquica i, segurament, conversió del règim federal en un d'unitari. Però el triomf de Hitler no és pas segur, les seves probabilitats són molt més petites ara que quan la lluita presidencial, i no sembla pas exagerat preveure un esclat democràtic i popular que doni les majories als partits d'esquerra i de centre. Aleshores, Von Papen haurà de deixar el poder sota la pressió dels proletaris, i la restauració democràtica i republicana serà evident. Creure que Hitler s'atrevis a fer una atzagaiada sense comptar amb l'ajut de les forces governamentals i l'aquiescència del poble alemany, seria el comble de la innocència. Von Erhart ja va intentar-ho, fa anys, i va sortir-ne amb les mans al cap.

N. BATTESTINI

Ja ha sortit el llibre d'actualitat que tothom ha de llegir: **LA CLASSE OBRERA, LA REPÚBLICA, LA REVOLUCIÓ I L'ESTATUT**, de PERE FOIX; amb un pròleg de Josep Maria de Sucre.

Una pesseta volum.—Comandes a tots els quioscs i a Llibreria Vilella, Barbarà, 15, i a Muntaner, 42, Barcelona

SOCIOLOGIA

“La Maquinista Terrestre y Marítima”

Una targeta del doctor Aguadé ens obre pas fins a la direcció de l'antiga fundició. Pugem unes escales de vaixell, travessem una gran sala on treballen enginyers i dibuixants, i entrem al despatx del directiu senyor Cornet. Exposem els nostres propòsits informatius, principalment el desig d'assabentar-nos de les causes de l'actual crisi metallúrgica i de les possibles solucions que hom entreveu. Les nostres preguntes troben una resposta immediata i amable.

La causa primordial de l'actual moment de depressió productora és, rotundament, la paralització, lenta però progressiva, del tràfic ferroviari. Per tant, un problema de la postguerra i una conseqüència directa, però bé que una mica palliada, de la gran crisi mundial. “La Maquinista Terrestre i Marítima”, sense menysprear-les del tot, no acceptà el gran nombre d'ofertes que li toren fetes durant la guerra. La qual cosa no l'ha salvat d'experimentar les conseqüències depressives que avui desordenen el mercat en general. A la nostra pregunta relativa a si alguns dels motius de la crisi poden provenir del canvi de règim a Espanya, el directiu ens respon negativament. La caiguda de la monarquia i la proclamació de la República no han influït gens, en absolut, la marxa dels negocis. Es, repetim-ho, un problema de postguerra.

Solució? Només n'hi ha una: anticipar la fabricació de locomotores. Això permetria tenir la gent ocupada i no augmentar amb un nou contingent de bons treballadors el nucli ja important dels obrers sense feina. El negoci de la “Maquinista” compta amb les necessitats del país, i amb res més. Per tant, interessa als directius que llurs obrers treballin per tal que el país no experimenti un augment de dificultats. Si el Govern de la República trobés la manera de poder assegurar la fabricació ininterrompuda de les locomotores, el problema trobaria una solució, sinó total, ben acceptable. Fabricar vol dir tenir la gent ocupada. Amb les locomotores que hom produís, i que de moment potser constituïrien un petit stock flotant, hom podria anar substituïnt, proporcionalment, les velles màquines que, d'una manera forçosa, caldrà retirar del servei de mica en mica. Això no implicaria cap inversió morta del diner, car hom en treuria sobrerament l'interès. I àdhuc, en cert sentit, representaria un estalvi, tota vegada que les noves locomotores, de tipus modern, vindrien a reemplaçar les ja inservibles i dispendioses màquines de model antic, que tant de carbó consumeixen, sovint un 30 ó un 40 per 100 més de combustible. En donar de baixa les màquines velles, doncs, limitariem l'explotació cara i llençariem al mercat immediat els tipus nous, que treballarien millor, més fiuament i amb un màxim estalvi.

“La Maquinista Terrestre i Marítima” fou fundada fa tres quarts de segle, cap als anys 1856 ó 1857. En aquests setanta-cinc anys, com totes les grans empreses, ha tingut alts i baixos en el negoci. Moments de vent en popa, i altres moments d'alentiment i relatiu atur. Sempre, però, ha pogut salvar la situació amb honor, comptant amb la gran perícia dels directius i amb la fidelitat provada dels treballadors. Pot dir-se que fins l'any 1918, l'empresa dibuixà un diagrama augmentatiu, i de comandes mantingudes amb intensitat. Actualment, a “La Maquinista” treballen 1.200 obrers, però només quatre dies per setmana. La paralització del tràfic ferroviari mena l'empresa, per no arribar a l'acomiadament total del personal, a fer esforços per dedicar-se fonamentalment a feines marítimes de preferència a les terrestres, que són les que fallen, i molt particularment a la de maquinària amb motors Diessel, que són la seva especialitat.

Cal, doncs, per salvar-se, esperar i confiar en una no llunyana intensificació de les activitats d'obres públiques del país. Fonamentalment, la possible solució és de la incumbència del Govern. La indústria particular no forneix prou feina. Per fer-nos càrrec suscitament de l'estadística de producció, demanem unes dades concretes. I ens diuen que, amb lleus variants, la casa constructora arribà a lliurar la respectable quantitat de setanta-cinc locomotores l'any 1926. Els anys següents, en accentuació de descens, foren lliurades de quaranta a cinquanta locomotores anyals. Actualment, només tenen dues locomotores en construcció. La situació, per tant, és apretada. Però no sols per l'empresa. Totes les productores del país es troben igual. S'ha demanat ja directament l'ajut del Govern, però aquest fa dependre la solució de la marxa recaudatòria del pressupost. Actualment s'està gestionant un crèdit de seixanta milions, per fer adquisicions de material de la indústria metallúrgica i siderúrgica. Mentre la casa pugui aguantar, anirà sostenint-se com fins ara. Cal, però, una solució ràpida, si vol evitar-se la reducció màxima del personal. Els obrers treballen per torns. Però això, que no més pot éser acceptat com a semi-solució transitòria, és nociu per als obrers i per la casa constructora. L'obrer que treballa dia per altre, es desentrena, produeix menys i no tant ajustadament com el que treballa tota la setmana. Els directius, per tant, suporten un descens en el rendiment de la mà d'obra i una producció de qualitat inferior als tipus standard, que eren el crèdit i la tradició de la fundició. D'altra part, hi ha el factor psicològic, que pesa molt. El bon treballador, que sap que a desgrat de la seva voluntat, i amb ganes de fer fei-

na, no pot cobrar setmanades normals i senceres, es desmoralitza gradualment. I això repercuteix damunt l'obra que surt de les seves mans. El perjudici directe, ja no cal dir-ho, és per als accionistes, que aguantaran tant com puguin, amb les màximes garanties de prudència i de tenacitat. Però cal pensar que el descens en la producció, i la lenta paralització de les activitats de la casa recauen sempre, de retruc, damunt l'economia nacional. Si el Govern pot fer-se fort en la recaudació pressupostària, si assegura a les empreses la producció i adquisició de locomotores noves, per anar substituïnt gradualment les velles, i si la vella fundició pot anar rebent encàrrecs de maquinària per a ferro-carrils, marina i ports, encara podria aguantar-se i subsistir. Tot depèn de què el Govern de la República sàpiga fer-se càrrec de la mala època que s'està passant, i aportar-hi un remei urgent, accentuant la adquisició de material siderúrgic i metallúrgic mitjançant la destinació d'un crèdit expofès per a fer-ho. I això és tot.

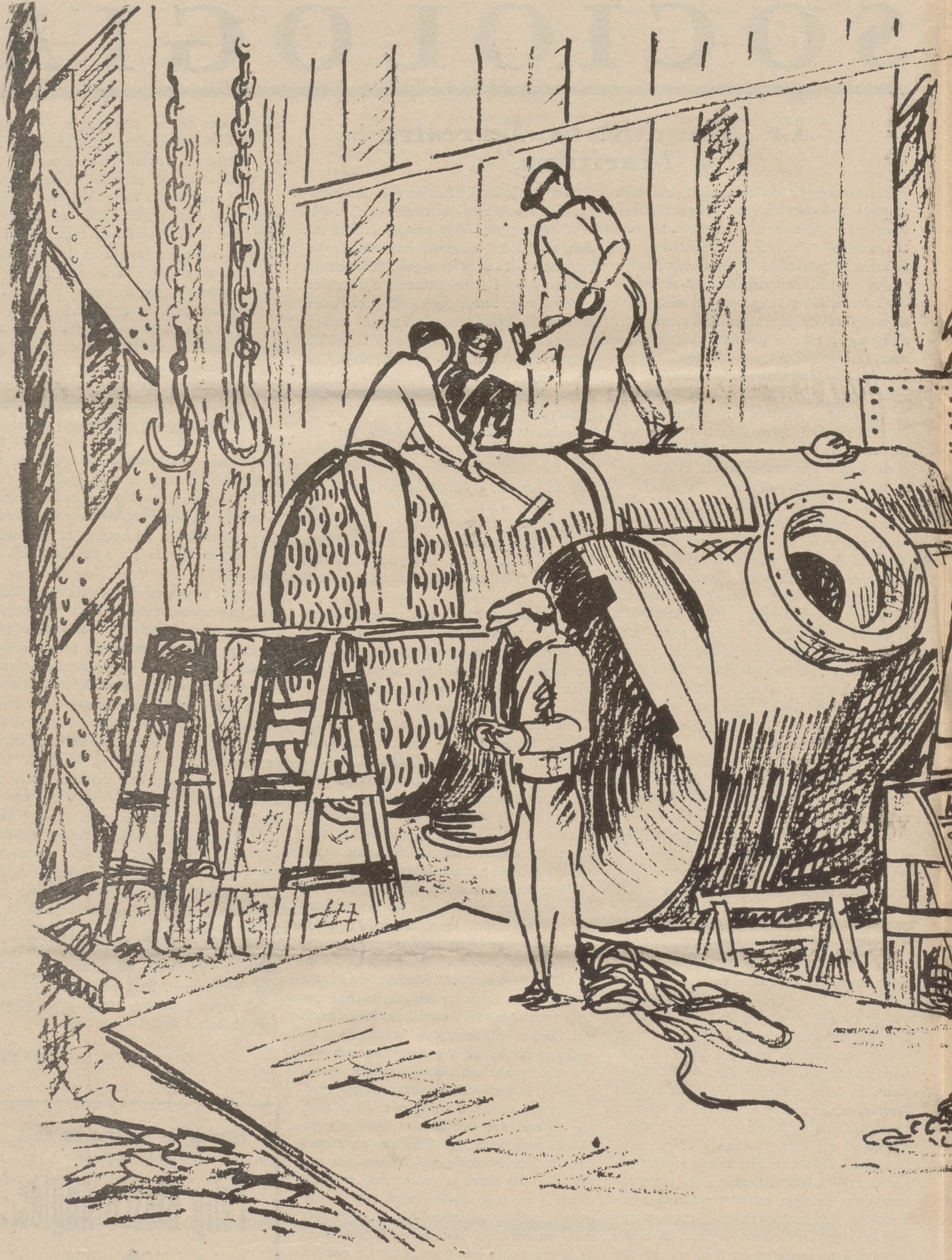
Agraïm al senyor Cornet les seves amables explicacions. Eixim de la direcció, i travessem els amples patis, damunt les plataformes giratòries dels quals volten les màquines empeses per les mans dels obrers. Ens apropem a un grup d'ells, i els interroguem sobre les condicions de llur treball. Se'ns lamenten de la crisi que els cal suportar, i ens expressen llur confiança en un futur millor. Els fem unes preguntes concretes, i ens responen confirmant-nos en absolut les paraules del directiu que ens ha rebut fa poc. L'obrerisme és fidel. I sent com el que més les circumstàncies dolentes que estan travessant. Del fons d'una nau alta i ennegrida, plena de vibracions de rodes i corretges, surt el dibuixant amb uns croquis a la mà. Són els que reproduïm il·lustrant les nostres notes. I ens internem pel mig d'un bosc de grues i cadenes, enyoradisses, sens dubte, del dinamisme d'altres dies no llunyans. Fent vots per la futura i si pot éser immediata reanimació d'aquesta gran indústria avui semi-paralitzada.

A. ESCLASANS

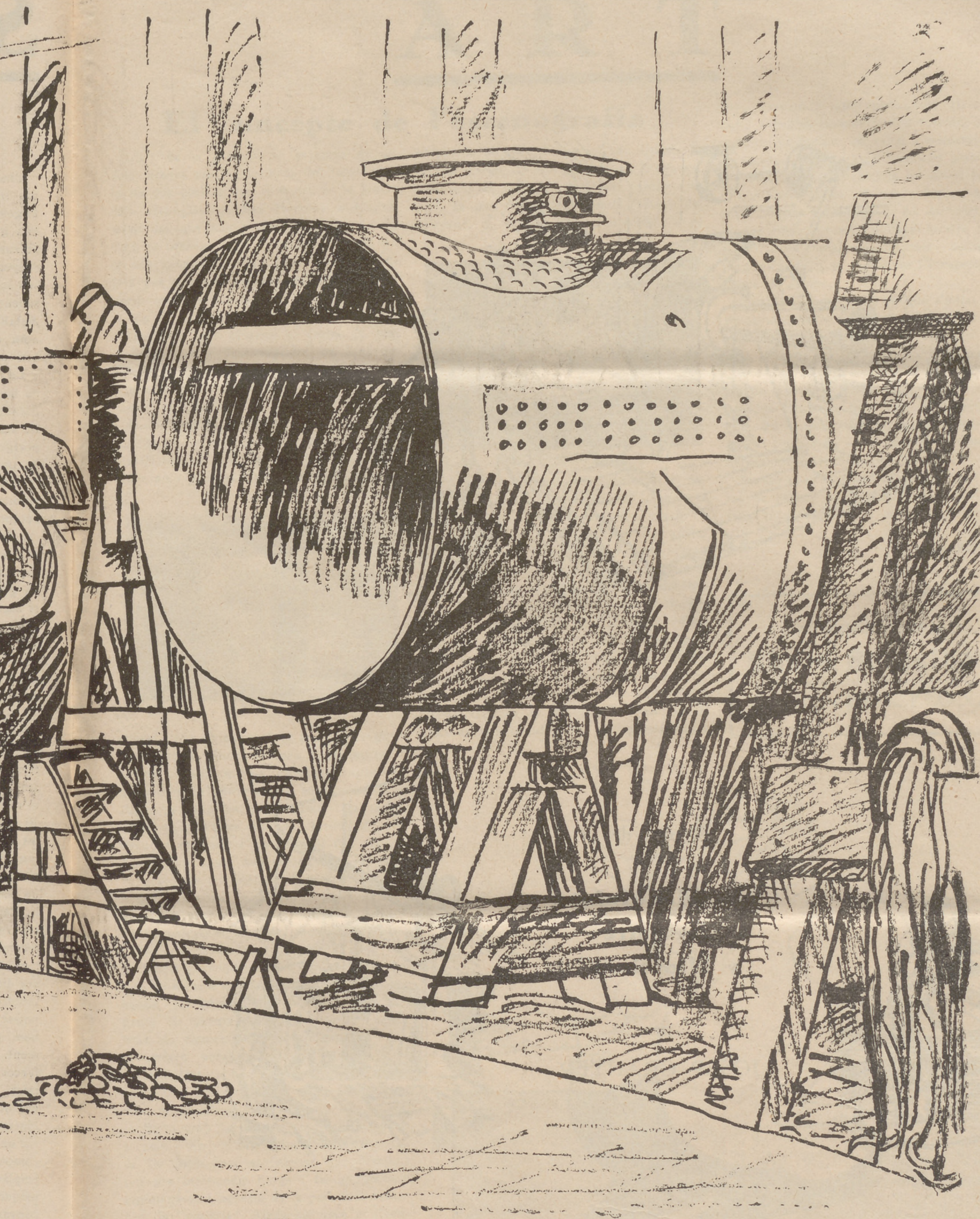
Fàbrica de Gèneres de Punt
(Fundada l'any 1888)

Felip Blasco Anglès

Joaquim Costa, 38 (abans Ponent)
BARCELONA

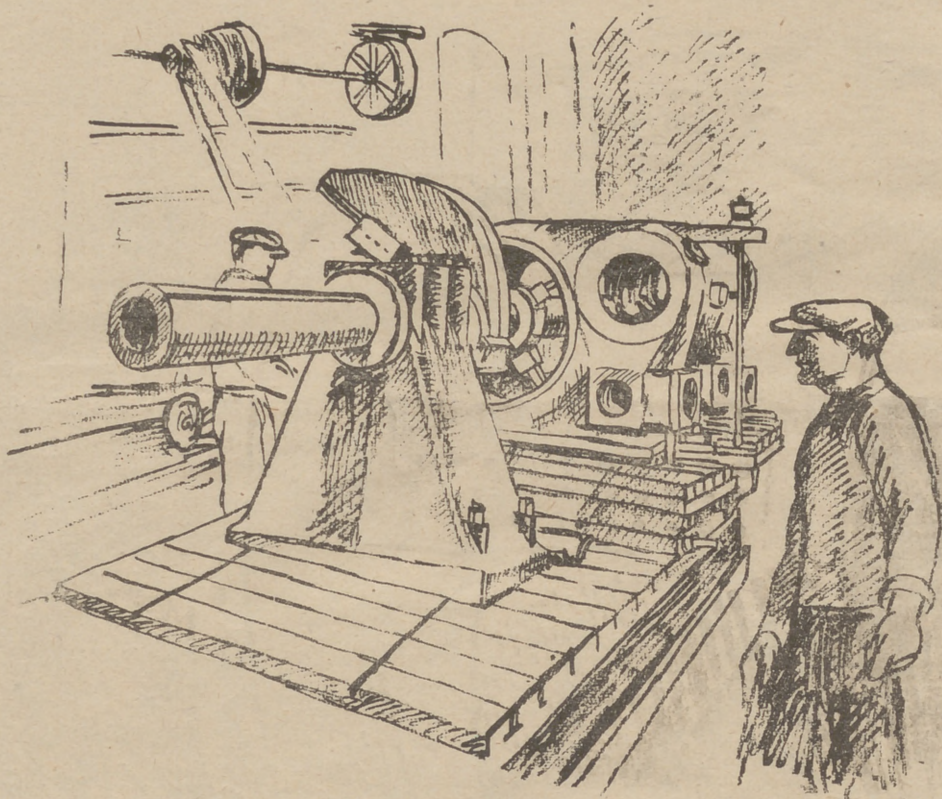

ELS TALLERS
"LA MAQUINISTA TERRELL"

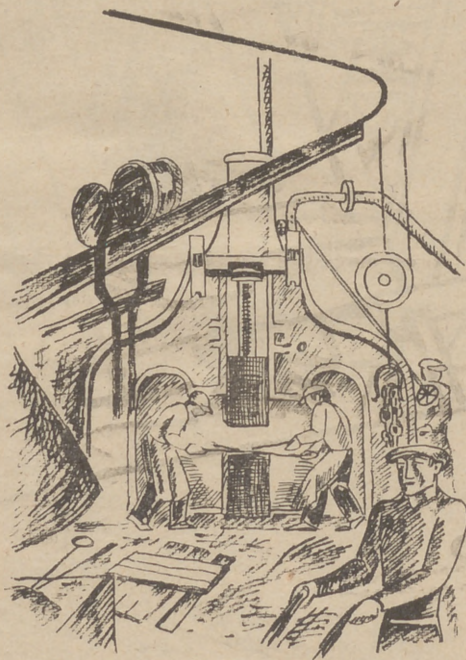
S TALLERS DE
TERRESTRE Y MARITIMA”

(Apunt de JOSEP GRANYER)

Apunts de
**“La Maquinista
Terrestre
y Marítima”**

per
JOSEP GRANYER

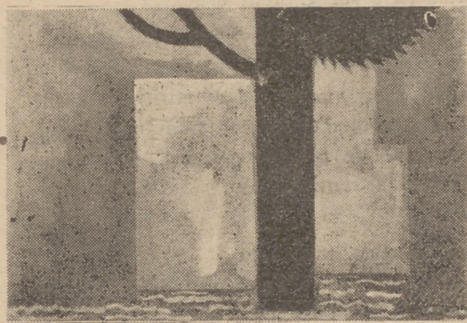

A R T

El concepte de l'escenografia

L'art de la presentació escènica és un dels factors més importants del teatre. No hi ha que oblidar que el teatre és la literatura feta plàstica. Les corrents estètiques modernes que han revolucionat el món de l'art, es presenten en l'escenografia amb tot el seu dinamisme. Si l'obra dramàtica és feta per a prendre cos plàsticament, comporta una plàstica adient, i aquesta plàstica no és pas negligible.

Des dels seus orígens, el teatre ja sentia la necessitat de l'escenografia; un fons decoratiu, primer. En el teatre grec, l'escenari era natural i fixe. Uns detalls arquitectònics composts amb columnes, estàtues i frisos, servien de fons per a les obres; en l'època de Sófocles hi havia telò er forma de cortina, i ja les obres, eren presentades amb decorat adient per mitjà de "fo-

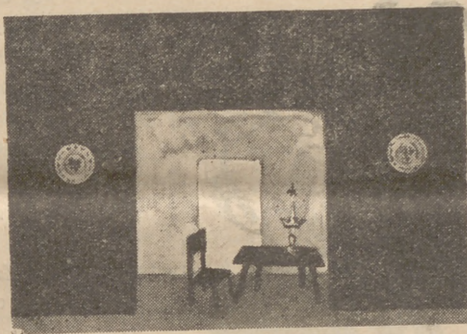

rillos", com diríem parlant amb el llenguatge de teatre, situats darrera de les portes, i tenien pintats motius diferents i al·lusius als deferents gèneres que es conreaven, o siguin la tragèdia, la comèdia i la sàtira. Ben aviat varen anar-se introduint més avenços escènics, i en especial des de que Apol·lodor, l'any 200 abans de Jesucrist va descobrir les lleis de la perspectiva.

En els teatres de Roma, ja es mostraven les obres amb força magnificència, fent ús de "practicables" i altres recursos escènics.

Modernament, l'escenografia té una importància principalíssima. Els avenços tècnics són cada dia més notables i per altra banda, els públics són cada dia més exigents. El cinema ha sabut situar-se i aprofitar els elements que li són adients; i l'afavoreixen notablement; la "matèria" no li és un destorb, ben al contrari, i així veiem aparèixer tan "naturals" els personatges com el paisatge; en el teatre, en canvi, la lluita amb la matèria li dificulta i l'entorpeix. En primer lloc, la feixuguesa de les mutacions escèniques que comporten uns intermedis llargs i fastiguejants, i segonament, i aquesta és la part més essencial, la "matèria". Fixeu-vos amb el llastimós efecte d'una porta que en tancar-se produeix un soroll de paper, que fa escriuir. Si aquest és un moment d'interès culminant, el desencís és fatal; el mateix passa amb un arbre que se'l veu fimbrar de cap a peus

al passar un personatge pel seu costat. Ja no cal parlar de les decoracions tronades; aleshores és realment llastimós l'efecte; tot això fa que l'espectador perdi l'il·lusió del moment, de la "situació dramàtica", i es

dóna compte que l'arbre i la porta i el palau i les cases, són de paper; el desencís es produeix i l'atenció es distreu i desplaça.

Per altra part, els decorats naturalistes comporten una feixugor molestosa, i com més naturalistes més complicacions es presenten; com més s'hi barrejen elements "naturals", més entorpeixen els canvis de decorat. La presentació naturalista ha culminat en la construcció de cases de mahons, amb portes de ferro i voreres de pedra; però la il·lusió no és mai perfecta, car ens donem sempre compte que estem al teatre. I això complica o dificulta els canvis de decorat, que ja no poden realitzar-se sinó a

base d'escenaris amb plataforma giratòria, però aquestes tampoc poden resoldre gran cosa i comporten un espai considerable i un maneig difícil, ultra nombrós personal.

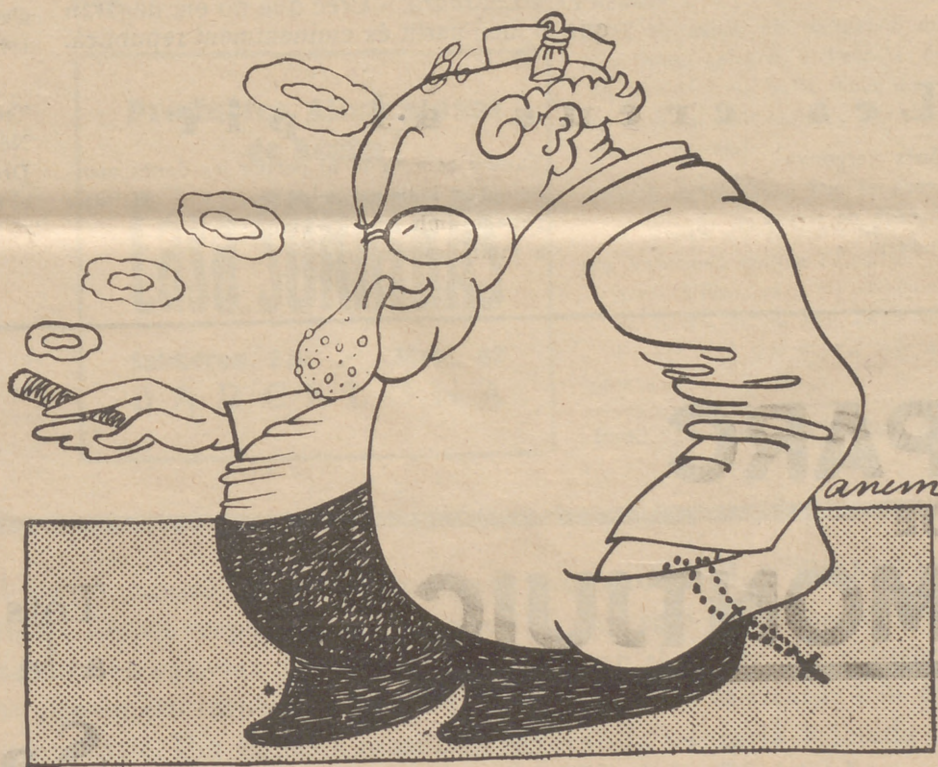
L'escenografia naturalista ha donat ja tot el que podia donar, arribant a l'època de la seva màxima esplendor en les darreries del dinovè segle. A casa nostra el mestre Soler i Rovirosa realitzà decorats verament magnífics, peces ja definitives i insuperables, dintre el gènere.

D'ençà de l'any 1488, en que s'inicia l'escenografia, tal com ha vingut fins als nostres dies, amb Bergonzo di Botta, i més tard, a finals del segle XVè o principis del XVIè, Bramant descobreix el vertader teatre de perspectiva, junt amb el seu col·laborador Peruzzi, s'han pintat tota mena de decorats tendenciosament naturalistes, fins que el cinema ha fet irrupció i ha donat la naturalitat fotogràfica de l'ambient.

En un proper article parlarem de l'evolució de l'escenografia en l'època actual i la seva importància en el teatre modern.

Antoni ROCA

Subscribiu-vos a
Ràdio Barcelona
Casp, 12 # BARCELONA

Les males companyies

—Sí puc arribar a entabanar al Sant Pare i fer-lo entrar al partit radical, encara em podré revifar!..

El partit lerrouxista convertit en partit nacional republicà

Don Lacandru. - Crec que no em negaran que el meu partit és eminentment republicà.

Les creus al pit

No te'n dones vergonya
de dur la creu al pit?
Deus tenir plens de ronya
el cor i l'esperit.

També com tu la hi porten les dones pros-
feta d'or i diamants [titutes
pagada amb besades eixutes
a múltiples amants.

Ignorantment doneu un espectacle trist;
la creu és ignomínia i no té res de divina
amb ella varen assassinar Crist
i ara adoreu la seva guillotina.

Us la poseu per farsa i només per punt.
I a fe s'ha de d'ú al cor i les imatges al tem-
[ple o a casa.

Una creu al damunt
em cremaria el pit com una brasa.

No te'n dones vergonya
de dur la creu al pit?
Deus tenir plens de ronya
el cor i l'esperit.

Només la hi porten els farsants;
repassa llur fortuna
i veuràs que, de cristians,
no en tenen ni una engruna.

Oi més, les creus que penjen sobre el pit
són vanitat, fatxenderia;
si Crist tornés, amb quin dalit
les creus del pit arrencaria!

Jo estimo més que tu el Crist de bondat
que predicava rebel·lies,
aquell Crist va ésser vilment crucificat
per sacerdots com els dels nostres dies.

I jo odio la creu que el va martiritzà
i que és un símbol d'esclavitud humana;
la creu és signe de turment pagà
ocí el Crist i és anticristiana,

com ho és aquesta fardalada
que t'ha dit
que la portessis penjada
damunt el pit.

N'han fet un simbolisme vil
que amaga l'intent innoble
d'esplotar l'home humil
i viure enganyant el poble.

Treu-te la creu del pit!
No te'n dones vergonya?
Deus tenir plens de ronya
el cor i l'esperit.

Salvador PERARNAU

**PARC
DE
MONTJUIC**

Tots els diumenges,
a la tarda,

Sardanes

R E P I C S

D'ALTRES N'HEM VIST

En un poble—no recordem quin en aquest moment—s'ha vist un ase que duia una creu al coll.

La cosa ha mogut molt rebombori. Els cavernícoles s'han indignat, han cridat, demanaven que fos processat l'ase. No ho han fet perquè si haguessin de processar tots els ases el pobre Royo Villanova estaria en perill.

A nosaltres, la cosa no ens ha semblat que tingués tanta importància: abans d'ara havíem vist molts ases amb una creu al coll.

Però anaven disfressats de persona.

EL PERILL DE LES PORTES

El diputat senyor Dolcet era—i consti que no el volem ofendre—un dels parlamentaris de menys personalitat. O bé de personalitat més discreta, com vulguin. Ara, però, després de tantes notes com donaven els polítics, després de la pluja de notes dels polítics, el senyor Dolcet ha volgut donar també la seva.

A nosaltres ens ha semblat un xic desafinada. I un amic nostre ha fet aquest comentari:

—Aquest Dolcet se'ns ha tornat agret.

SALUTACIO

A Madrid, mort "El Imparcial"—un mort del qual no podem dir que fa pudor perquè ja en feia en vida—, ha aparegut "El Popular".

Que és una segona edició d'"El Imparcial", es dir: una cosa tan baixa, tan innoble, tan vil, tan repugnant com "El Imparcial".

Aquesta segona edició, que dirigeix Ricardo Baroja, es dedica a atacar Catalunya.

Ricardo Baroja oblida que, quan ha vingut a Barcelona, per una exagerada polidesa dels catalans, sempre l'hem tractat com una persona.

UN MES A LA LLISTA

Un bisbe més a la llista dels bisbes que boicotegen la República. Aquest es diu Leopoldo i és el bisbe de Madrid-Alcalá, ex-assambleista de Primo de Rivera.

Heus ací com parla del matrimoni civil aquest bisbe: "Si en algún caso se celebrara la ceremonia civil antes que el matrimonio canónico, han de saber los fieles que pecan mortalmente si hacen vida marital antes de celebrarse el verdadero matrimonio".

Estem segurs que en llegir això seran molts els capellans que es consideraran en pecat mortal.

POTSER EN FAREM UN GRA MASSA

Ens han dit que el senyor Joaquín Montaner ha cobrat vint-i-cinc mil pessetes de la venda del Palau Meridional de l'Exposició.

Cal fer constar que aquest palau no era propietat del senyor Joaquín Montaner.

JA ES BEN TRIST

Al director d'"El Popular" ningú no el coneix per Ricardo Baroja. Tothom li diu "el germà de Pío Baroja".

Ja es trist, als seus anys!

GENERALITOS, NO!

Hom diu que hi han generals monàrquics. Ho creiem.

Hom diu que aquests generals conspiren. I també ho creiem.

Com creiem que a desgrat de totes les conspiracions faran poca broma.

Abans els generals eren perillosos avui, com que el poble vigila, ja no en són.

UNA ADHESIO

Els recaudadors de contribucions han ofrenat un pergami a don "Alejarse" Lerroux.

No comprenem quina misteriosa relació pot haver-hi entre les contribucions i don "Alejarse".

Però la qüestió és contribuir: contribuir a sembrar el desconcert i l'absurd.

EL PANEGIRISTA DE CAMBÓ

Josep Pla, des de les pàgines de "La Voz de su Amo", ha parlat del caracter francès.

No li pagaran tan bé com quan parlava del caràcter de Cambó.

I això que el de Cambó és un mal caràcter.

L'ARQUEOLOGIC MELQUIADES

La mòmia ha parlat i ha dit com creia en l'accidentalitat de les formes de Govern. Ara va bé! Perquè quan la mòmia va ésser president del Congrés, aquest fou disolt per la dictadura; quan aconsellava a l'ex-rei la resistència vingué la República i aquesta quedarà definitivament consolidada si la mòmia torna a sentir velleitats monàrquiques. Segueixi, segueixi per aquest camí i serà la nostra marota, amic Melquíades!

CAPS GROSSOS

Aquest infecte setmanari cavernícol que porta nom de gos (parlem del D. I. C.) ens ha volgut imitar. Nosaltres publicàvem el retrat de Joan Puig i Ferrer, el nostre director. I ells, per no ésser menys, han publicat el del seu: un cap gros (o un fetus) en esperit de vi, que fa feresa...

UN ALCALDE

L'alcalde d'Aguilar de Sagarra no deu saber que ja fa temps que s'ha proclamat la República.

Si ho sabés no permetria que els balls que hom celebra a l'escola de nenes de dit poble—i els balls tenen ben poc a veure amb la pedagogia—, s'acabessin amb la marxa ex-reial.

TOTS SON UNS

A Madrid els radicals han votat amb Royo Villanova contra l'Estatut.

Royo Villanova i els radicals?

Sí, home, sí: ja heu llegit bé.

Es per això que no cal fiar-se de les aparències.

Imp. "La Campana"; Om, 8.—Barcelona

Productes Alimentosos
de Règim

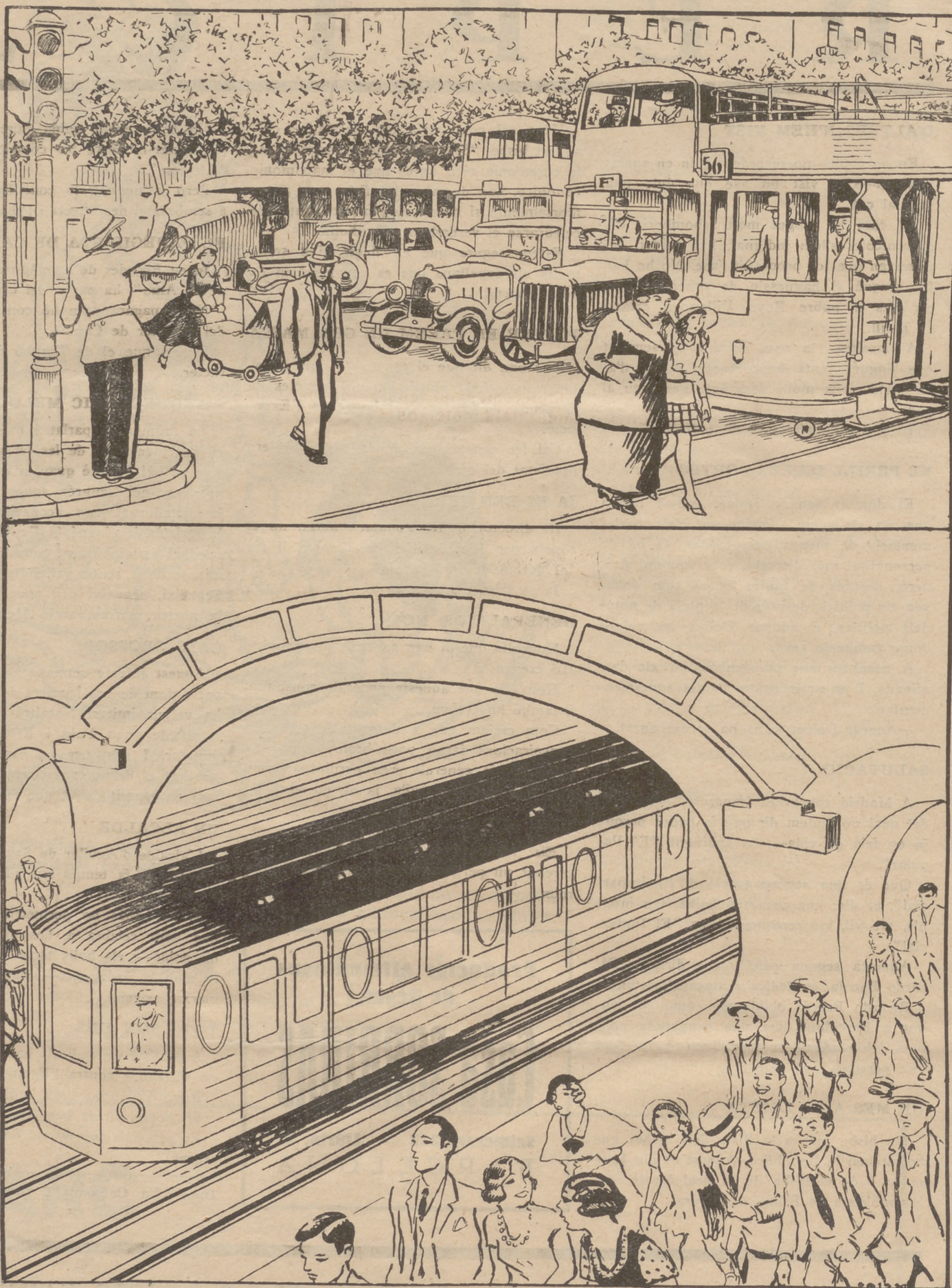
Casa SORRIBAS

Salmeron, 222 - Llíria, 62
BARCELONA

AVIS:

El lector haurà observat que cada número de LA CAMPANA DE GRACIA va responnent més de prop al concepte de perfecció que ens propòsem en canviar d'empresa. Ha millorat el paper, la il·lustració i el text. Ens plauria obtenir aviat el número impecable que tots desitgem. Però el tiratge i la mà d'obra no ens permeten mantenir el preu antic. Per aquests motius, i seguint la pauta ja iniciada per altres estimat col·legues, assabentem el nostre públic que LA CAMPANA DE GRACIA es vendrà a **VINT CENTIMS** des del número vinent. I regraciem tothom per la bona acollida que ha reservat al nostre setmanari.

EL METRO TRANSVERSAL

INAUGURAT EL DIA PRIMER DE JULIOL DE 1932

TARIFES ESPECIALS PER A TREBALLADORS

D'Hospitalet a Sant Martí en quinze minuts - Fixeu-vos bé en les populars tarifes del Metro Transversal

No hi ha com el Metro Transversal, per a rapidesa, economia i comoditat

EROTYL

Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efíacs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulante de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estircnina, ni fòsfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telefon 18631

Preu: 21'75 ptes.

CASA DE CARITAT DE BARCELONA

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines:

EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524 i 16526.

Subcentrals:

Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50041. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361.

Sucursals:

Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona:

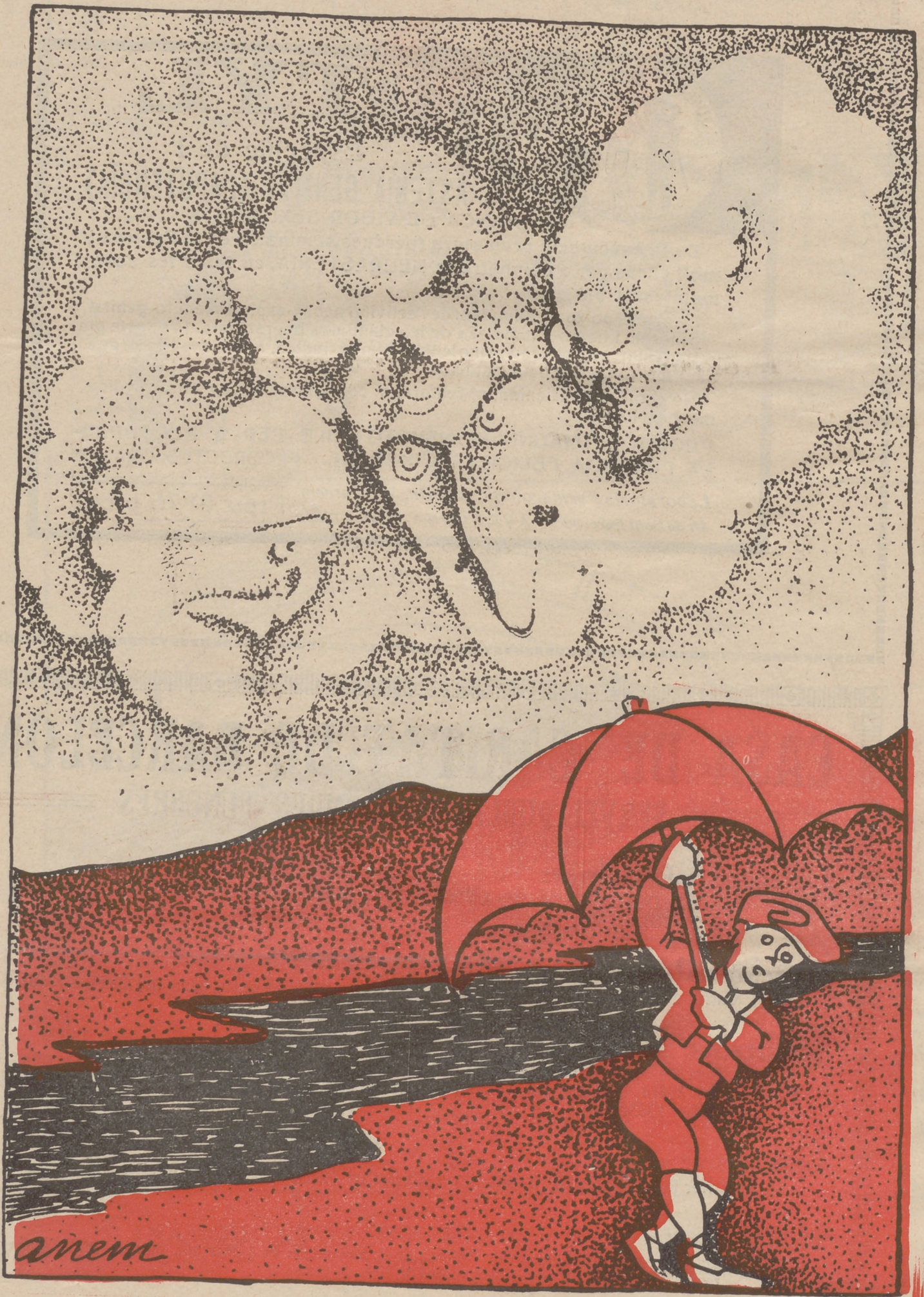
Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet:

Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Telèfon 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramanet:

Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

NÚVOLS D'ESTIU